

AARTJE

LANGSTAARTJE

wil naar de zee

PetraLouise Muris

Dit boek is auteursrechtelijk beschermd.
Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris.

Bladzij	-	hoofdstuk
3		1 Wie gaat mee op vakantie?
6		2 De zeemuis is verdwaald.
11		3 Een ander plan.
16		4 De honden van meneer Pukkel.
21		5 De verrassing.
26		6 Toch nog naar het strand.
29		7 Naar huis.

HOOFDSTUK 1 WIE GAAT MEE OP VAKANTIE?

Aartje Langstaartje het kleine muisje denkt er over na om met vakantie te gaan. Hij heeft een ansichtkaart van de zee, een mooie blauwe lucht, een mooi wit strand en palmen. Op het plaatje is ook een klein bootje te zien. Hij kijkt er elke dag naar, dan zucht hij.

Hij ziet zichzelf al onder een parasol aan het strand. Het kleine muisje wil zo graag op vakantie, hij wil niet alleen, hij wil gezelschap.

Hij vraagt Euras de rottweilerhond en Miauw de poes om mee te gaan.

De zwarte hond kijkt naar het plaatje, hij vindt er niks aan. Euras jukt: 'ik kan helaas niet mee, ik ga met vakantie naar een dierenhotel en Miauw gaat daar ook heen. Dat doen wij ieder jaar.'

Euras gaat nooit met vakantie, hij gaat ook nooit naar een hotel, daar is geen geld voor. Hij moet vaak op de dierenwinkel letten en slaapt daar dus ook veel. De dierenwinkel blijft tijdens de grote vakantie gewoon open. Dan laat Aartje het ansichtkaartje aan zijn vriendje Bokkie tor zien. Bokkie kijkt naar het plaatje.

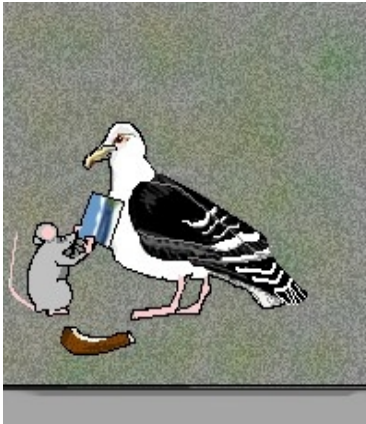
'Mm, daar wil ik niet naartoe, daar is vast geen lekker eten voor mij. Ik wil wandelen door de groenperkjes dat vind ik veel leuker.'

'Jammer,' zegt Aartje. Hij kijkt tussen het groen of hij zijn andere vriendjes ontdekt. 'Niemand te zien,' denkt hij.

'Pap, pap, krokk, krokk,' klinkt het van boven. In de top van de struik zit Aaf raaf zij roept haar ravenvriendje. Aartje Langstaartje ziet haar en roept: 'hoe, hoe Aaf! Wil jij met mij op vakantie?'

Aaf strijkt op de grond neer. 'Op vakantie? Is dat te eten?' Aartje laat het kaartje aan Aaf zien. Zij vind het mooi, maar blijft liever in de stad. 'Ik ben hier gewend, ik wil nergens anders naartoe. Hier wonen al mijn vrienden en mijn kinderen. Waarom wil jij daarheen?' 'Ach ik weet het niet, of toch! Ik vind het daar mooi. Mooier dan dit winkelcentrum.' Aaf lacht en vliegt op.

Hoog in de lucht zweeft een meeuw zij kijkt naar beneden of iemand brood strooit. In het winkelcentrum is vaak wat te vinden. Daar ziet zij al wat, er ligt een broodkorst vlak bij het kleine muisje. Zij vliegt lager en lager maar durft de korst niet te pakken. Aartje pakt de broodkorst en met zijn kaartje klimt hij tegen de muur, het dak op. Daar legt hij het neer en blijft wachten totdat zij naar

beneden durft te vliegen. 'Daar komt zij al,' denkt het kleine muisje: 'ik ga haar vragen of zij de weg weet naar het witte strand.' De meeuw is geland op de broodkorst en wil net wegvliegen als Aartje ineens voor haar snavel staat.

Hij laat zijn kaartje zien. 'Weet jij waar dit is en hoe ik daar kom?' 'Ik weet het niet, ik heb dat nog nooit gezien, hier kwam ik uit mijn ei,' antwoordt de meeuw. Zij kijkt nogmaals naar het plaatje.

‘Mijn opa heeft mij laatst verteld dat ik familie bij de zee heb wonen. Ik kom daar nooit, ik lust liever al het eten dat mensen neergooien.

Wij stadsmeeuwen lusten graag brood.

De zeemeeuwen moeten zelf hun eten opvissen. Ik ben erg lui, ik eet alles wat hier achterblijft. Kijk, daar staat een vuilniszak. Ik ga die zak even openmaken en kijken of er iets lekkers in zit.’

Zij vliegt op de vuilniszak af en laat het korstje bij Aartje liggen. Het muisje knabbelt aan het harde korstje.

‘Zou het waar zijn? Zal ik zelf moeten vissen in de blauwe zee? Dat is veel te moeilijk voor een muis.’

Net als de muis van het dak af wil klauteren, vliegt Aaf op het dak. ‘Zeg luister eens Aartje, beneden staat iemand die weet waar de zee is. Ik heb gezegd dat jij er aankomt.’

Aartje is nieuwsgierig en gaat snel naar beneden.

‘Hoi, ik ben Ad rat. Ik woon in het riool.’

Voor Aartje staat een vriendelijke bruine supermuis.

‘Rioolbuizen komen in de zee uit,’ gaat hij verder: ‘al het afvalwater stort in zee. Althans dat neem ik aan omdat ik dat zo geleerd heb.’

‘Waar is dat riool dan?’ vraagt Aartje.

‘Hier! Je moet de put in dan kom je er vanzelf.’

Het muisje tuurt in de put. ‘Deze donkere put? Dat geloof ik niet. Kijk naar dit plaatje, hier staat de zee op. Is het dezelfde zee?’ Ad rat lacht: ‘ik ga wel mee om je in het riool te beschermen tegen onzure types.’ ‘Ongure types?’ ‘Ja dat zijn eigenwijze ratten en doldwaze insecten. Zij moeten van alles maar geven niets terug,’ weet Ad te vertellen.

HOOFDSTUK 2 DE ZEEMUIS IS VERDWAALD.

Aartje gaat achter Ad rat de put in.
Aan de zijkant hangen spinnenraggen, gemene
ogen kijken hem aan.
Het muisje is niet bang voor spinnen.
Hij daalt rustig af.
'Weet jij de weg hier, het is hier aardedonker!'
Zijn stem galmt in de holle buizen.
'Op mijn duimpje,' antwoordt Ad.
Aartje ziet overal splitsingen in het duister.

Er plonst een andere rat voorbij, die zich meteen omdraait en vraagt: 'wie is dat Ad?'
'Dit is een zeemuis, hij is verdwaald, hij zoekt de zee. Laat hem je kaart zien zeemuis.'
Voordat Aartje kan zeggen dat hij helemaal geen zeemuis is zegt de andere rat: 'leuk zeg, ik wil jou aan Jaap voorstellen, hij woont hier om de hoek.'
Ad vindt het een goed idee. Jaap is een zeer oude rat, hij kent het riool door en door. Hij weet welke buis in de zee uitkomt. Als Jaap het niet weet, weet niemand waar de zee is.

Jaap doet net een dutje als de drie luid pratend om de hoek komen. 'Stt,' sist Jaap en kijkt kwaad naar de drie voorbijgangers.

‘Ha, die Jaap wij hebben hier een zeemuis, hij wil terug naar zee’ schettert Ad.
‘Hij weet de weg niet meer, hij is verdwaald,’ blèrt Joep, de andere rat.
‘Zachtjes toch, ik ben nog maar net wakker, wat is er nou precies loos?’ zucht Jaap.
‘Die zeemuis is de weg kwijt, hij wil naar de zee. Kijk Jaap, hij heeft een foto bij zich.’
Ad duwt Aartje naar voren. ‘Laat jouw foto zien!’
Jaap doet zijn leesbril op en tuurt naar de ansichtkaart.

‘Prachtig, wat een paradijs!’ Jaap geeft Aartje zijn kaart terug. Ik wil ook naar die prachtige blauwe zee en naar dat mooie strand. Mag ik mee?’
‘Ik wil ook mee,’ schettert Ad weer.
‘Laten wij dan onze rugtassen gaan inpakken,’ meent Jaap: ‘heb jij geen bagage bij je, zeemuis?’
‘Niet aan g,gedacht,’ stottert Aartje. Hij heeft niets bij zich.
‘Geen nood, ik heb nog een oude rugtas. Ik heb genoeg lekkers voor je om mee te nemen.’
De vriendelijke oude rat zoekt meteen de spullen op.
De andere rat staat erbij te kijken en jammert: ‘zou ik ook mee mogen?’
‘Als de zeemuis het goed vindt, vind ik het ook goed,’ lacht Jaap: ga jullie tassen halen we gaan snel op pad.’ Hij pakt weer verder. Even later krijgt Aartje een rozige rugzak over zijn schouders. Hij is blij omdat drie vrienden mee op vakantie gaan.

Na een kwartier zijn de andere ratten terug en begint de tocht door het riool. Zij wandelen zingend de vele gangen door, totdat zij bij een brede buis belanden, waar het water wild doorheen spoelt.

‘Zwemmen mannen!’ commandeert Jaap.
Zij springen allemaal in het water.

Na een tijd gezwommen te hebben schudden zij
zich uit op het droge.

‘Waar is die zeemuis?’ schrikt Ad.

‘Hij zwom net nog achter mij.’ Jaap tuurt in het
water. ‘Hij is kleiner, misschien kon hij ons niet
bijhouden. Springen jongens, we moeten hem
zoeken!’ maant Jaap.

De ratten springen weer het water in en gaan driftig
opzoek naar Aartje.

Ze zoeken overal in de buurt.

Het is hopeloos.

Jaap besluit weer terug te zwemmen terwijl Ad en
Joep verder moeten zwemmen, ieder een andere
buis door.

Onderweg vragen zij aan andere rioolbewoners of
zij een zeemuis voorbij hebben zien komen.

Niemand heeft een zeemuis voorbij zien zwemmen.

Jaap moppert terwijl hij helemaal terugzwemt: ‘wel
alle ratten, waar is die zeemuis toch. Ik had me net
op die vakantie verheugd. Nou gaat het straks
helemaal niet door. ‘Waar is die muis toch!’

Mopperend klautert hij het droge weer op. Hij kijkt
links en kijkt rechts.

‘Hallo,’ galmt hij door de buizen: ‘zeemuis waar zit
je? Nou word ik kwaad! Ik heb zo’n idee dat hij geen
vakantie met ons wil vieren. Hij is natuurlijk het riool
uitgegaan!’

Jaap loopt geïrriteerd de buizen door naar zijn
woonadres. Als hij de hoek om loopt botst hij tegen
Aartje op.

‘Ben jij nou met ons meegelopen of ben jij hier nooit
weg geweest!’ tiert Jaap.

'Ik kon jullie niet bijhouden, toen ben ik maar teruggegaan. Ik was bang om te verdwalen,' piept Aartje zacht.

'Ben je nou helemaal van de ratten besnuffeld!' tiert Jaap nog steeds: 'de anderen zoeken zich een ongeluk. Jij had toch kunnen zeggen dat wij te snel voor jou waren? Maar wat doe je? Jij gaat terug zonder ons terug te roepen!'

'Het spijt mij echt, meneer Jaap,' kreunt het muisje: 'jullie hoorden mij niet. Wat nu, de anderen zoeken mij, wat moeten we doen!'

'Hier blijven, als zij je niet vinden, komen zij wel hier terug. Maak je daar maar niet bezorgd om,' zegt Jaap wat rustiger.

Na een lange tijd komen Ad en Joep de hoek om.

'Gelukkig, jij bent hier! We dachten dat je verdronken was. Tjonge wat zijn we blij. Heb je nog wat lekkers Jaap, we moeten dit vieren!'

Jaap zoekt in zijn opbergplek naar lekkers.

Hij vindt wat en vraagt: 'koekjes, is dat ook goed?'

De dieren peuzelen allemaal van de koekjes.

'Gaan we nou nog? Ik wil nou wel weer opstappen.' vraagt Joep.

'We moeten een oplossing vinden voor de zeemuis.

Hij is niet snel genoeg. Misschien moeten wij een karretje en een vlot voor hem bouwen,' oppert Jaap.

'Ja dag! Ik wil nu op vakantie! Ik wil geen weken wachten op rommel dat we mee moeten sjouwen,' laat Ad weten.

'Ik ook niet,' geeft Joep hem gelijk: 'laten wij hem om de beurt op onze rug nemen. Dan gaat de reis wat sneller.'

'Best,' zegt Jaap.

Joep kijkt tevreden en zegt: 'oké, dat is dan geregeld. Je hoort het zeemuis, jij wordt gedragen als jij ons niet meer kunt bijbenen.'

Aartje kijkt hen dankbaar aan, nu kan de vakantie echt beginnen.

Opnieuw gaat het hele stel zingend de buizen door. Daarna komen zij in de brede rioolbuis, vol woest water. 'Jij klimt eerst op mijn rug, kleine man!' maant Jaap: 'houd mij goed vast, als er iets is schreeuw je maar in mijn oren!'

Aartje klimt op de rug van de oude rat. Hij zit niet lekker zijn rug. Hij kijkt naar de rugzak waar hij tegenaan zit.

'Ik geloof dat hij veel te veel heeft meegenomen,' denkt Aartje.

Stiekem kijkt hij in de rugzak. 'Dat dacht ik al,' denkt hij: 'heel veel lekkers. Dat moet wel heel erg zwaar zijn.'

Ondertussen neemt Ad een duik en plonst in het wilde water. Hij zucht en steunt terwijl hij zich verzet tegen de snelle stroming.

Jaap kijkt bezorgt achterom. 'Heb jij je goed vast? Wij plonzen zo naar beneden,' waarschuwt hij.

Aartje klemt zich stevig vast tegen de schouderbanden van Jaap 's rugzak.

HOOFDSTUK 3 EEN ANDER PLAN.

Met een wilde vaart vallen de drie ratten met de kleine muis een stuk lager. Het water stroomt hier ook snel. Jaap ziet een droog plekje aan de zijkant van de brede buis. Hij zwemt erheen. 'Wat stinkt het hier erg,' jammert Aartje.

Jaap lacht: 'dit is het vuile water uit de mensenhuizen, het stroomt hier doorheen.'
'Ik ben daar allang aan gewend. We zwemmen er straks doorheen dan zijn we binnen een uur bij de zee,' zegt hij.
'Gelukkig zegt Aartje: 'dan ademen we tenminste frisse lucht in.'
De ratten en de muis houden een korte pauze, zij eten stukjes koek. Daarna moet de muis op Ad zijn rug zitten. 'Zit je goed muis? Dan kunnen wij weer.'
Ad plonst achter jaap het vieze water in en Joep zwemt achter hen aan.

Na een uur horen zij een heleboel herrie.
Jaap kijkt verbaasd in het rond. 'Wat is dat? Waar komt die herrie vandaan? Zie jij iets Ad?'

Zij staan voor een hek. Ad inspecteert de geblokkeerde uitgang. 'Hier gaat het water de diepte in, wij kunnen niet verder, hier zit een rooster.'

Hij rukt en trekt aan het rooster, het zit heel goed vast.

'Afblijven, weg bij dat hek!' roept iemand van dichtbij: 'daar zit een machine achter, het maalt het water!'

Bolle de oude rat komt tevoorschijn, hij schreeuwt: 'weg daar, het is gevaarlijk, straks wordt je nog meegezogen!'

'Dit was hier vroeger niet!' tracht Jaap zijn stem te verheffen boven het lawaai.

'Klopt, maar dat is heel lang geleden. Hier drijft overal toiletpapier en andere vieze dingen uit de mensenhuizen. Het wordt allemaal naar binnen gepompt en gemalen. Dan komt het vuile water ergens anders en daar wordt het water ververst, schoongemaakt, weet je?'

'Hoe kunnen wij dan de weg naar de zee vinden?' vraagt Jaap.

'Nergens, alleen het afvalwater kan erdoor. Jullie kunnen alleen via de putten uit het riool,' stelt Bolle vast.

'Je wilt toch niet zeggen dat wij voor niks dat hele eind gezwommen hebben?' zegt Jaap geërgerd: 'weet je het zeker?'

'Vrijwel zeker. Ik heb geen zee meer gezien sinds mijn babytijd,' zucht Bolle: 'waarom willen jullie eigenlijk naar de zee?' Aartje laat het ansichtkaartje aan Bolle zien.

'Tjonge wat mooi zeg, zo'n schoon strand heb ik nog nooit gezien. Ik wil daar ook naartoe.'

'Hoe moeten we dan?' vraagt Jaap zichzelf af:

'misschien moeten wij verderop zoeken.'

Joep strijkt onder zijn kin.

‘Het lijkt mij niet verstandig, laten wij teruggaan naar jouw woonplek, dan maken wij andere plannen.’

Jaap is boos, hij moppert.

Joep trekt het zich aan en zegt: ‘kijk niet zo kwaad.

Ik kan er toch ook niets aan doen dat hier een gemaal voor de uitgang staat!’

‘Het is mijn schuld,’ zegt Aartje: ‘ik wilde zo graag met vakantie naar de zee.’

Jaap reageert meteen: ‘flauwe kul, wij willen allemaal op vakantie. Het is jouw schuld niet.

De mensen hebben de boel hier afgesloten voor dat beetje vieze water. Belachelijk, door die machine gooien zij nou schoon afvalwater de zee in.

Nu moeten wij helemaal terug! Kom muis, ga op mijn rug zitten, we gaan hier weg, we bedenken wel een ander plan.’

Er gaat een optocht van vier ratten en een muis door het riool. Zij kunnen via het riool de zee niet bereiken, zij moeten eerst andere plannen maken.

Jolanda rat en zovele anderen zien het hele stel voorbij zwemmen. Als zij horen van de vakantie, wil iedereen mee. Van her en der en overall vandaan sluiten ratten zich in de optocht aan. Iedereen wil op vakantie naar een lekker schoon strand.

Als iedereen bij de woonplek van Jaap is, hebben zij allemaal trek in wat lekkers. Jaap begint zijn voorraad lekkers uit te delen.

Alles gaat op, ook het lekkers uit zijn tas. Joep en Ad moeten ook hun tas leeghalen, dan is Aartje aan de beurt.

‘Zij hebben nog trek,’ zegt Jaap: ‘geef jij even jouw rugzak aan beste vriend.’

Aartje vindt het niet leuk om zijn lekkers uit te delen, nu heeft hij niets voor onderweg.

Alle ratten bespreken met elkaar hoe zij het beste naar de zee kunnen gaan. Na uren te hebben vergaderd zijn zij het met elkaar eens. Luid klinkt het: 'wij moeten over land en door water om er te komen. Er is nog een probleem, op het land is het gevaarlijk voor ratten, daar wonen mensen, honden en katten.'

Het is een herrie van jewelste, iedereen praat door elkaar heen. Aartje kan de ratten nauwelijks verstaan. Hij heeft helemaal geen zin om vakantie te vieren met honderden ratten. Het kleine muisje wil een rustige vakantie. Stiekem klimt hij uit de rioolput en staat even later in het winkelcentrum.

Als hij opgelucht ademhaalt, niet alleen van de rust maar ook de frisse buitenlucht, wordt zijn rust alweer verstoord.

'Hé zeemuis, waarom ga jij ineens weg? Wij willen je allemaal naar de zee brengen!' Jaap kijkt de kleine muis aan.

Aartje zucht, hij heeft geen zin om met alle ratten vakantie te vieren, maar hij durft het niet te zeggen.

'We weten de weg en we gaan vannacht. Het is dan rustig in de straten want iedereen slaapt op dat tijdstip,' lacht Jaap enthousiast. Hij heeft een verschrikkelijke zin in deze vakantie.

Het muisje zucht alweer, hij wil de ratten niet kwetsen want zij bedoelen het goed.

'Kom mee naar beneden,' maant Jaap: 'wij gaan kaas eten.' Hij likt zijn bek af.

Aartje laat zich weer overhalen en laat zich in de put zakken.

Iedereen knabbelt van grote hompen kaas.

‘Hier!’ Jaap duwt een homp kaas in de handen van Aartje.

‘Na het eten,’ zegt hij: ‘gaan wij allemaal een dutje doen. Vannacht wordt het een lange wandeling. Er gaan ook verkenningratten mee voor onze bescherming, je weet maar nooit. Het moet voor iedereen veilig zijn weet je wel?’ Jaap knipoogt naar het muisje en vraagt vriendelijk: ‘smaakt het jongen?’

Aartje knabbelt van de kaas, hij denkt: ‘ze denken hier alleen maar aan eten.’

Hij kijkt Jaap aan en smaakt: ‘lekker Jaap, dankjewel.’

Na het eten gaat iedereen luieren.

Als iedereen goed is uitgerust, wordt er eerst nog overlegd wat de veiligste manier van reizen is. De ratten zijn het er over eens dat zij het beste tussen het groen kunnen wandelen, daar vallen zij het minste op.

‘Is iedereen klaar om te gaan? Heeft iedereen nog lekkers in de rugzakken?’

‘Ja, ja!’ roepen alle ratten.

‘Is het donker buiten? Kunnen we gaan?’

‘Ja, ja!’ roepen alle ratten enthousiast, zij verheugen zich op hun vakantie. Het is een geduw en een gedrang onder het putdeksel, iedereen wil meteen naar buiten.

Als zij dan in grote getale buiten rondom de put staan roept Jaap: ‘denk er om dat jullie onopvallend door de struiken moeten lopen!’

Dan zoekt hij tussen de menigte naar zijn muizenvriend. Hij ziet hem ergens achteraan staan.

‘Jongen, jij bent haast niet te zien achter al mijn familie, kom mee, wij hebben de leiding.’

HOOFDSTUK 4 DE HONDEN VAN MENEER PUKKEL.

Voor de stoet uit lopen Jaap en Aartje. De tocht voert langs groenstroken, heggen en struiken. Na anderhalf uur wandelen vindt Jaap dat er een rustpauze ingelast moet worden.

Iedereen zoekt een fijn plaatsje om uit te rusten. Het is een geklets en een gepiep onder de grote bossen brandnetels.

‘Is het waar, meneer Jaap? Moeten wij nog ruim een uur wandelen?’ vraagt Aartje.

Jaap klikt met zijn tong en zucht: ‘was dat maar waar, maak er gerust vier van.’

‘Wat lang nog, ik ben nu al moe,’ jammert Aartje.

‘Kijk,’ redeneert Jaap: ‘het zit zo, het is geen rechte weg die we moeten lopen. Wij lopen door de struiken voor onze veiligheid. Daardoor vallen wij niet op. Dan duurt onze tocht gewoon wat langer. Kop op, als we zo zijn uitgerust, nemen we na een poosje weer een pauze.’

Aartje ziet het plotseling niet meer zitten, het liefst wil hij terug naar het winkelcentrum. Jammer genoeg kent hij hier de weg niet en zou hij kunnen verdwalen.

Aartje is niet de enige die hoort dat de tocht nog ruim vier uur duurt. Verscheidene ratten horen het en vertellen het snel door.

Na de pauze besluiten veel ratten om dan maar niet op vakantie te gaan. Zij groeten de anderen en gaan terug naar het riool.

Ondertussen piekert Aartje zich suf of hij wel of niet naar de zee zal gaan. Dan neemt hij zijn besluit, hij wil toch naar het strand. Hij loopt weer vrolijk met Jaap mee.

De kleine muis geniet van alle gezelligheid om zich heen. Als Jaap weer roept dat iedereen moet rusten, is Aartje nog niet moe.

Op de plek waar zij zich op dit moment bevinden groeien geen hoge struiken. Gelukkig is het gras nog niet gemaaid. Iedereen ploft neer in het vochtige gras. Het voelt lekker koel aan.

‘Is er nog wat te peuzelen voor allemaal?’ vraagt Jaap: ‘pak even de extra tassen!’

Van vele kanten worden de ratten bediend van koek en chocola. Iedereen is blij er hangt een goede sfeer.

Zij zien niet dat in de verte meneer Pukkel loopt, hij heeft vier honden aangelijnd. Het zijn geen aardige honden, het zijn bijthonden. Hij heeft hen speciaal opgeleid om inbrekers te pakken. Meneer Pukkel heeft dat niet goed gedaan want zijn honden zijn vals. De honden snuffelen en snuffelen. Meneer Pukkel heeft moeite hen aan de riem te houden, zijn honden trekken hard.

Opeens begint één hond te grommen.

Meneer Pukkel kan hem niet meer houden, de hond rukt zich los en rent luid blaffend het grasveld in.

‘Foei stouterd, kom hier, dat is een speelveldje voor kinderen!’ De hond luistert niet hij rent als een dwaze zigzaggend door het gras. Zijn tanden klappen wild naar alle kanten.

Meneer Pukkel schrikt zich een pukkel als hij een honderdtal ratten ziet wegrennen.

‘Vuile ratten!’ gilt hij en laat meteen zijn andere honden ook los. De vier honden van meneer Pukkel blaffen woest in de zwarte nacht.

De kleine muis is erg geschrokken, angstig zoekt hij een veilige plek. Dan ziet hij een boom, vliegensvlug klimt hij er in.

Meneer Pukkel blijft heel lang bij de boom staan, hij schreeuwt naar zijn honden. Die rennen het hele veld door waarop vele ratten wegvluchten. Zij hebben geluk dat zij met een honderdtal zijn en de honden uitsluitend op het grasveld blijven. Sommige ratten vluchten straten in en sommige springen door kelderraampjes. Er zijn er ook bij die de sloot inspringen. Aartje zit veilig in de boom. Gelukkig kunnen de honden niet klimmen. De ratten die ook in de boom zijn geklommen piepen angstig. 'Stil toch,' sist Aartje: 'straks komen de honden hierheen.' De honden hebben het al gezien, jankend en blaffend krabbelen zij tegen de boom.

‘Hierrr!’ snauwt meneer Pukkel: ‘hier jullie, ik wil naar bed!’ Het is voor hem nog een grote moeite zijn honden aan te lijnen. Als hij ze aangeliind heeft klopt hij goedkeurend op hun ruggen. ‘Braaf beesten, braaf zo! Morgenochtend bel ik de gemeente wel, die moeten maar de verdelgingsdienst sturen.’

Meneer Pukkel laat zich naar zijn huis meetrekken door zijn honden.

De diertjes durven de boom nog niet uit te klauteren. Met zijn allen bibberen zij nog na van de grote schrik.

‘Wat is dat, de verdelgingsdienst?’ vraagt Aartje.

‘Weet ik veel, het klinkt niet leuk. Het zal daarom ook niet leuk zijn,’ zegt de rat naast hem.

‘Waar is Jaap, waar is Ad eigenlijk en waar is Joop?’ Aartje kijkt omhoog en omlaag hij mompelt: ‘ik hoop dat ze veilig zijn.’

Als de nieuwe ochtend haar schemerige licht verspreidt, klautert Jaap de boomtop uit.

‘Tjonge, wat ben ik geschrokken. Dit gebeurt mij echt geen tweede keer,’ zucht hij: ‘Joep? Ad, zeemuis waar zijn jullie?’

‘Hier!’ roept Joep, hij komt Jaap tegemoet.

Jaap kijkt bezorgd en piept: ‘waar zijn de anderen, zijn zij veilig? Weet jij waar ze zijn?’

‘Weet ik veel, ik ga naar huis. Ik heb helemaal geen zin meer in die snertvakantie!’ moppert Joep.

‘Hé jongens, ik zit hier!’ roept Ad hoog in de boom.

Van die hoogte ziet hij Aartje. ‘Jaap, de zeemuis zit op die dikke tak aan jouw rechterkant.’ Jaap kijkt rechts en hij kijkt links. Hij weet niet wat rechts is en ook niet wat links is. Hij doet een gok maar kijkt de verkeerde kant op.

‘Nee domoor, jij mag dan wel de oudste zijn maar pienter ben jij niet. Je kijkt de verkeerde richting op. Rechts is aan die kant. Ad wijst de dikke boomtak aan.

‘O ja ik zie hem al. Zeemuis, zeemuis, ik moet je spreken jongen! Kom de boom uit, het is nu veilig in het gras.’

Binnen een mum van tijd staan de diertjes in het grasveld.

‘Zeg muis, als jij nog op vakantie wilt, moet jij dat eerlijk zeggen, dan ga ik mee. Het liefst wil ik terug naar huis, trouwens de meeste ratten willen terug.’

Aartje zucht teleurgesteld: ‘goed, ik ga ook mee terug, ik ben ook geschrokken. Als wij nog meer van die honden tegenkomen, raakt er misschien iemand gewond.

‘Ik ben blij dat jij ook terug wilt’ zegt Jaap. Hij kijkt om zich heen en telt ondertussen de ratten.

‘Ik zal even aan de anderen doorgeven dat we naar huis gaan, zodat iedereen het weet. Klim op mijn rug, dan kan ik beter op jou letten.’

Jaap stuurt zijn veiligheidsratten eropuit om iedereen te zoeken. Als iedereen bij elkaar is zegt Jaap nogmaals: ‘jullie moeten je zo klein mogelijk maken, we mogen niet gezien worden!’

Weer gaat de stoet door het grasveld en door de struiken. Als zij na een poos voor de rioolput staan nemen zij afscheid van het kleine muisje.

‘Wij gaan weer naar huis, wij willen niet meer naar het witte strand. Kom je nog mee naar beneden?’

‘Nee, dank je wel,’ zegt Aartje: ‘ik ga kijken of mijn vrienden al wakker zijn. Bedankt dat jullie mee zijn gegaan.’ ‘Het is al goed zeemuis, tot ziens. Je bent altijd welkom in ons riool, dag.’ Alle ratten gaan in de put. Zij zijn blij dat ze thuis zijn.

HOOFDSTUK 5 DE VERRASSING.

Het is nog vroeg als Aartje naar het groenperkje wandelt. Tak naaktslak slaapt nog, maar Kwibus mus tjlpt al tussen de bessenstruiken.

‘Goedemorgen Kwibus, ik wil jou wat vertellen.’

Kwibus komt een takje lager zitten.

‘Hallo Aartje, wat ben jij vroeg wakker. Wat heb jij mij te vertellen?’ tjlpt hij vrolijk.

De muis laat het verfrommelde ansichtkaartje zien.

‘Wat is daarmee?’ vraagt Kwibus.

Aartje verteld hem wat er allemaal gebeurd is.

Hij vertelt over het riool en dat er geen uitgang was naar de zee, behalve dan voor het afvalwater.

‘Wat een avontuur,’ zucht Kwibus.

Daarna vertelt het muisje over het grasveld en de honden en dat iedereen bang was.

‘Ga je niet nu meer op vakantie?’ tjlpt Kwibus.

Aartje denkt na, dan kijkt hij naar zijn kaartje en trippelt ermee naar de afvalbak. Met een zwaai belandt het kaartje erin.

Kwibus strijkt neer op de afvalbak. ‘Je gaat dus niet meer, jij blijft gezellig bij ons.’

Hij ziet dat Aartje teleurgesteld kijkt.

Het musje denkt: ‘ik ga iets leuks verzinnen voor Aartje.’ Hij vliegt weg.

‘Ik ga maar naar huis,’ denkt Aartje. Hij trippelt naar de dierenwinkel waar hij tijdelijk woont.

Het is nog stil in het winkelcentrum, de deur van de winkel is nog dicht. Hij verstopt zich snel in een groenperk tegenover de winkel. Nu hij veilig tussen de bosjes zit, kan hij zien wanneer die opengaat.

Ondertussen vliegt Kwibus op het dak waar meeuwen onrustig op en af vliegen. Hij gaat zitten en wacht af of er iemand naast hem komt zitten.

‘Zoef,’ er vliegt een meeuw voorbij. Hij zoekt een leuk plekje om uit te rusten.

‘Ga hier zitten, dat is gezellig,’ tjlpt Kwibus. De grote meeuw landt op het dak.

‘Gezellig? Ik zoek al de hele tijd een lekker hapje,’ krijst de meeuw. Kwibus schrikt, hij maakt van zichzelf een klein bolletje van bangigheid.

‘Nee, ik eet jou niet, ik wil brood of iets anders. De mensen strooien hier soms lekkers.’

Hij komt naast Kwibus zitten. ‘Ik heet Karel, ga jij hier ook eten?’ vraagt hij.

‘Ik heet Kwibus, ik kom hier niet eten, ik eet liever vliegen en muggen,’ tjlpt hij.

‘Waarom zit jij dan hier, wacht jij soms op iemand?’

‘Niet echt, ik zoek iemand die erg sterk is, hij moet een muis kunnen dragen.’ Kwibus vertelt het avontuur van Aartje. De meeuw kijkt geïnteresseerd naar Kwibus. ‘Dus als ik het goed begrijp wil jij de muis verrassen door hem een vliegtocht aan te bieden.’

‘Ja,’ zegt Kwibus: ‘ik kan het niet, ik ben te klein en niet sterk genoeg.’

‘Ik wil er wel wat voor hebben.’ De meeuw kijkt hebberig: ‘heus, ik ben sterk genoeg.’

‘Wat had je dan gedacht?’

‘Ik zou zo graag een harinkje willen eten. Dat heb ik in geen tijd meer geproefd. Zou jij dat kunnen versieren mus? Breng mij dat eerst, daarna ga ik met die muis vliegen.’

‘Dat is best Karel, jij moet dan wel meekomen.’

De winkel is al open als de meeuw en de mus aan komen vliegen. Miauw zit als vanouds op de vensterbank. De meeuw durft niet te landen voor de winkeldeur, hij is bang voor Euras de hond en Miauw de poes. Hoog in de lucht cirkelt hij rondjes en houdt van daaruit alles in de gaten. Kwibus is niet bang voor de poes, want zij lust alleen verse vis en voer uit blik.

‘Goedemorgen Miauw, zou jij voor mij naar de viswinkel willen gaan om een haring te halen?’

‘Hum, sinds wanneer eet jij vis?’ miauwt Miauw.

De mus vertelt Miauw wat zijn verrassing is voor Aartje en wat daar tegenover moet staan.

‘Ik begrijp wel dat je voor een vliegtocht moet betalen, maar jij vraagt mij een vis te stelen. Ik steel niet, vraag het Euras maar.’

‘Ik hoef niks te stelen,’ glimlacht Euras: ‘ik kan heel goed bedelen... en kwijlen. Verderop is een visrestaurant met een terras, daar ga ik liggen.’

Euras gaat op weg.

Als Kwibus het dak opvliegt komt Karel naast hem zitten. ‘Heb je al wat?’

Je moet geduld hebben Karel, als jij dat wilt kun je de hele dag eten. Het is nu nog te rustig in het winkelcentrum. Straks wordt het drukker, dan willen de mensen iets eten. Kom met me mee dan gaan we ergens een plaatsje zoeken waar we Euras zien liggen.

De twee vinden een geschikt plekje vlak bij het terras.

‘Mm, wat ruikt het hier heerlijk,’ snuift Karel.

‘Houdt Euras in de gaten. Kijk, hij legt vis voor je neer vlakbij het terrasscherm. Jij zult het zelf moeten halen. Euras doet jou niets.’

Zowat de hele dag snoept Karel vis. Zijn buik is vol en rond.

s 'Middags loopt Euras de dierenwinkel binnen waar Aartje in een muizenkooitje slaapt. 'Wakker worden luie,' blaft hij: 'Kwibus heeft een verrassing voor je.' Aartje rekt zich uit en komt het kooitje uit.

'Een verrassing... voor mij?' Hij trippelt naar buiten, daar wachten Karel en Kwibus voor de deur.

Aartje is verbaasd als hij hoort dat hij een vliegreis aangeboden krijgt.

'Neem iets lekkers mee voor onderweg Aart, je gaat meteen,' zegt Kwibus.

Karel buigt zijn knieën en laat Aartje op zijn rug klimmen.

'We gaan naar het vliegveld, daar kun je zien wat mensen nodig hebben om te kunnen vliegen,' lacht Karel.

'Houdt je goed vast, daar gaan we!' Karel klapwiekt het luchtruim in. Aartje is blij, hij kijkt zijn oogjes uit. Wat is de wereld mooi van boven af.

Als zij bij het vliegveld geland zijn krabbelt Aartje van Karel zijn rug af. Zij wandelen naar een veilige plek. 'Zo, hier kun je even kijken naar die grote dingen die voorbij suizen,' zegt Karel vriendelijk.

'Het zijn erg grote vliegtuigen,' zegt Aartje opgewonden.

'Het zijn vliegtuigen Aartje, zij vliegen af en aan. Je ziet hier een heleboel verschillende, leuk hè?' Aartje bibbert van de spanning, hij zou best in zo'n vliegtuig willen vliegen.

Na een tijdje gekeken te hebben zegt Karel opeens: 'heb je zin om de zon te zien ondergaan? Dan vliegen we naar de zee.'

'Leuk, ja leuk!' roept Aartje blij.

'Klim dan weer op mijn rug dan vertrekken we meteen.'

HOOFDSTUK 6 TOCH NOG NAAR HET STRAND.

'Zit je nog steeds lekker?' vraagt Karel.
Aartje zit heerlijk tussen de zachte veren van Karel.
'Ja, heerlijk zacht. Ik ben zo blij dat ik zo'n leuke dag heb. Ik vind het erg aardig van jou, Karel.'
'Tja, eigenlijk doe ik mijn werk, ik ben ervoor betaald. Kwibus de mus heeft mij gevraagd en Euras de hond heeft mij de hele dag vis gegeven. Hij is speciaal voor mij gaan bedelen. Jij hebt aardige vrienden Aartje.'
De twee zijn zo aan het kwebbelen dat de tijd snel omgaat.

Zij zijn amper op tijd om de zonsondergang te zien.
Als de zon is onder is, wordt het snel donker.
'Je zou een nachtje kunnen blijven,' oppert Karel:
'als je wilt.'
'Is dat niet gevaarlijk?' vraagt Aartje.
'Ik blijf bij je, zodra er gevaar dreigt spring je op mijn rug en vliegen wij omhoog.'

Aartje vindt het een spannend idee. 'Laten we blijven, dan kan ik morgen de zon zien opkomen.' Hij denkt dat de zon weer gewoon boven komt drijven.

Karel lacht, hij schatert: 'de zon komt op in het oosten en gaat onder in het westen. Dat is dus de andere kant Aart!'

Het muisje kijkt beteuterd.

'Ach, trek het je niet aan, ik weet het omdat ik altijd hoog in de lucht vlieg. Ik lach je heus niet uit hoor.'

'Waar zullen we slapen Karel?' vraagt het muisje.

'In de duinen, daar zie je de sterren beter, vind ik.'

Langzaam wandelen zij gezellig kletsend de duinen in. Aartje kijkt naar de sterren die aan de hemel schitteren. Karel zit in het zand tussen het helmgras. Hij kijkt niet omhoog, de sterren heeft hij al zo vaak gezien.

Zij vallen in slaap.

Heel vroeg in de ochtend worden zij gewekt door meeuwen die hoog vliegen. Nu kijkt Karel wel omhoog. De meeuwen boven hem hebben ruzie om een vis.

'Sorry kleine muis, ik zie daar iemand met een vis vliegen, daar lust ik ook wel wat van.' Meteen vliegt Karel op. Hij valt niet op tussen de krijsende meeuwen. Even later komt hij terug met de hele vis, gevolgd door de anderen.

'Vlug Aart, spring tussen mijn veren en verstop je erin. Wij stijgen op en zoeken een rustig plekje.'

Terwijl hij wegvliegt, vliegen de andere luid krijsend achter hem aan. Hij landt onder een afdak van een patatkraam. Zo kunnen de andere meeuwen hem niet zien. 'Ik eet even mijn visje op, kijk jij ondertussen of hier ergens iets te eten voor jou ligt.'

De muis snuffelt rond, hier vindt hij een stukje kaas en daar vindt hij een patatje. Hij smikkelt zijn buikje rond.

‘Heb jij jouw vis al opgegeten?’ vraagt Aartje na een poosje.

‘Heb ik!’

‘Ik heb dorst, weet jij ergens water te vinden?’

Het kleine muisje snuffelt in de lucht in de hoop water te ruiken.

‘Ik kijk wel even, ik ben zo terug.’ Karel klapwiekt omhoog om even later terug te vliegen.

‘Gevonden, er is een sloot hier verderop, er ligt een eendentrapje. Je kunt dus gemakkelijk water drinken.’ Aartje klimt weer op de rug van Karel.

Bij de sloot is het erg druk, er zwemmen veel eenden en waterhoenders. Aartje likt in het water.

Het lest de dorst maar het smaakt erg vies.

Opeens steekt er een rattenkop boven het water uit.

‘Hé, bent u soms zeemuis?’

Aartje kijkt verbaasd dat hier een rioolrat zwemt.

‘Ik ben verdwaald,’ zegt de rat zielig: ‘gelukkig ben ik hier niet alleen er zijn hier nog zeven ratten.

Kunt u ons alstublieft naar huis brengen, meneer zeemuis?’

Aartje zegt: ‘ik wil eerst nog naar het strand, ik kom vanmiddag terug om jullie te halen.

‘Ach wat jammer nou,’ jammert de rat: ‘mijn moeder is jarig en ik ben niet op haar feest.’

‘Nou goed dan, ik heb de zee al gezien. Het was toch niet dezelfde zee als op mijn kaartje. Winnie de spin zal mij wel missen, ik wil ook terug.’ De rat kijkt meteen blij.

‘Dus, we vertrekken nu?’

HOOFDSTUK 7 NAAR HUIS.

‘Het is beter als jij samen met alle ratten naar huis wandelt,’ vindt Karel: ‘ik blijf boven jullie hoofden vliegen zodat jullie de weg weten.’ En tegen de ratten zegt hij: ‘het is beter als jullie omstebeurt de muis dragen, hij is nogal klein weet je. Jullie mogen geen pauze houden en jullie moeten voorzichtig zijn. Overal loert gevaar. Er rijden overal auto’s en er lopen honden en katten. De mensen zijn het gevaarlijkst, dus let op!’

Karel klapwiekt de lucht in.

‘Kom,’ zegt Aartje: ‘laten wij gaan, wie draagt mij?’ Hij mag zelf kiezen, dan gaat het hele stel op pad. Onderweg komen zij nog andere ratten tegen die ook verdwaald zijn. Zij gaan allemaal mee.

Boven in de lucht schreeuwt Karel: ‘er komen honden aan verstop jullie, vlug!’

Alle ratten rennen ogenblikkelijk de hoge brandnetelstruiken in.

De honden zijn aangeliënd en lopen nietsvermoedend met hun baasje mee.

‘Ik zie een heleboel auto’s, jullie kunnen beter een stuk gaan zwemmen!’ roept Karel, hij vliegt voor hen uit naar een vaart.

Alle ratten springen in het water.

Over de vaart ligt een brug. Op de brug staan mensen. Als zij wel twintig ratten voorbij zien zwemmen gillen zij hard en rennen weg.

‘Wat gek hè dat mensen bang voor ons zijn, wij zijn toch stukken kleiner,’ zuchten de ratten.

Karel joelt: 'kom jongens, uit het water! Jullie moeten door de struiken, daarna nog een keer oversteken en dan zijn jullie in het winkelcentrum!' 'Hoera juicht Aartje: we zijn bijna thuis!'

Even later staan zij tussen de struiken te kijken wanneer het stoplicht op rood springt. Als al het verkeer stil staat, hollen zij als gekken naar de overkant.

De automobilisten kijken vreemd op als er talrijke ratten voorbij schieten. Aan de overkant verschuilen zij zich bij de fietsenstalling in een groenstrook. Nu moeten zij daar wachten totdat zij veilig naar de put kunnen rennen.

'Jullie kunnen beter één voor één gaan,' meent Aartje.

De ratten durven niet, er lopen teveel mensen. 'Blijf hier wachten, ik kom zo terug met Euras de grote rottweilerhond die brengt jullie wel thuis.'

Aartje rent naar de dierenwinkel. Euras ligt op een kleedje voor de winkeldeur. Miauw de poes staat bij hem.

'Jullie moeten mij helpen! Vlug kom mee,' hijgt het kleine muisje.

'Wat is er aan de hand?' vraagt Euras.

'Ik heb twintig rattenvrienden, zij moeten naar de regenput in de buurt van jullie winkel!'

'Hoe moeten wij dat dan doen, er lopen zoveel mensen,' vraagt Euras, hij krijgt opeens een idee: 'ik pak even een grote lege zak uit de winkel.'

Hij loopt naar binnen en haalt een jute zak achter de toonbank vandaan. 'Aartje, waar zitten zij?'

'Bij de fietsenstalling.'

Euras sjokt naar de fietsenstalling en Aartje rent mee.

‘Jullie moeten allemaal in de zak. Euras sleept jullie naar de put,’ commandeert het muisje.
Als alle ratten in de zak verdwenen zijn, sleept Euras hen naar de put. Daar legt hij de zak zo neer dat de ratten er gemakkelijk uit kunnen.
Alle ratten klauteren onmiddellijk de put in.
Ze piepen door elkaar: ‘dag zeemuis, bedankt en tot ziens!’
‘Zij hadden beter jou kunnen bedanken en Karel meeuw,’ lacht Aartje: ‘maar die is nergens meer te zien.’
‘Ik wist niet dat jij een zeemuis was,’ schatert Euras.
Gezamenlijk wandelen zij naar de dierenwinkel.
Aartje rent snel naar zijn spinnenvriendje.
‘Als jij eens wist wat ik heb meegemaakt. Ik ga even slapen en daarna vertel ik jou al mijn avonturen.’
Winnie spinnie kijkt boos op. ‘Gelukkig! Ben je eindelijk thuis? Ik maakte mij grote zorgen.
Voortaan moet je wel vertellen dat je een tijd weggaat. Ik ben toch blij dat jij er bent.’

EINDE.